

Predikan

Tacksägelsedagen 2012

Psalmer: 4, 10, 168, 12, 13.

Pär-Magnus Möller

I dag firar vi en söndag som kallas tacksägelsedagen. Det är en dag då vi försöker påminna varandra om vikten att se allt det goda som Gud ger oss och tacka för det. Vi kristna har nämligen förstått att allting kommer från Gud – också allt det som vi tar för självklar och inte tänker på; luften vi andras, jorden vi går på, universum vi lever i, maten på bordet, familj och vänner – allt. Det är lätt att tänka att allt detta är självklart – men det är det inte. Allt är en gåva från Gud – som älskar oss.

Ofta smyckar man denna dag kyrkorna med olika grönsaker för att påminna oss om vilken stor omsorg som Gud har om oss i stort och i smått.

Särskilt tackar vi denna dag för den största av alla gåvor som Gud gett oss – hans egen son; Jesus. Det är Jesus som står i centrum i våra liv. Jesus är det främsta exemplet på Guds kärlek till oss. Hur då? kanske du undrar.

Genom mänsklighetens samlade erfarenhet vet vi att hela den värld som Gud skapat och gett oss att bo på har blivit ockuperad av ondskan. Till viss del har vi själv gett vår värld åt det onda. Bibeln talar om hur Adam och Eva blev lurade av den onde, i form av en orm, att äta av den enda frukt i paradiset trädgård som Gud sagt åt människan att inte äta av. Sedan den dagen har vi alla fortsatt att ge det goda som Gud gett oss åt det onda – eller den onde. Vi också blivit så vana vid att det är så vi ibland inte ens tänker på det. Och ändå är det så att varje gång vi tänker ont om vår medmänniska ger vi en del av Guds goda skapelse åt ondskan, varje gång vi förstör en del av Guds skapelse ger vi bort Guds gåva – varje gång vi säger hårda ord, stjälar, bedrar, luras – eller vad vi nu gör så ger vi bort det goda som Gud gett oss.

Det vi inte alltid förstår är att vi på detta sätt förstör våra liv. Varje gång vi gör något ont blir våra hjärtan hårdare och hårdare och vi får svårare och svårare att förstå Gud, lyssna på honom, tro på honom. Vi får också svårare och svårare att älska vår medmänniska eller Guds skapelse. Vi blir mer och mer kärlekslösa och lika den onde.

Detta såg Gud – han såg att vi höll på att förstöra oss själva och skapelsen – och han blev förtvivlad. Han såg hur hans älskade mänsklighet kom längre och längre bort från honom och från livet. Det var därför han sände sin son – Jesus. Eftersom vi inte längre kunde se Gud med våra hjärtan, då de blivit så hårda av våra onda handlingar, behövde Gud bli en människa som vi kunde se och förstå. Så föddes Guds son i ett stall, i fattigdom och utanförskap, för att vi skulle förstå att hur liten man än är i denna världen så vill Gud lära känna oss. Jesus mötte under sitt liv otaliga människor som hade det svårt – de led av sjukdom,

utanförskap eller av människors elakhet - och genom sitt sätt att leva visade Jesus hur Gud ville att det skulle vara här i världen. Det var därför som Jesus upprättade de slagna, gav de utanförsatta människovärdet tillbaka, botade sjukdomar. Människor som mötte Jesus fylldes av hopp och framtidstro då de berördes av Guds kärlek – de såg att Gud inte hade glömt dem fastän de gjorde onda saker. Tusentals människor följde Jesus och lyssnade till honom – och alla förtvivlade sträckte sina händer mot honom för att han skulle hjälpa dem – och han hjälpte dem alla.

I dag fick vi höra om tio spetälska som mötte Jesus. Spetälskan gjorde att de var förbjudna att komma nära andra människor – de fick inte komma in i städerna och det fick inte komma till templet och be till Gud. De spetälska var utanför samhället, utan för människors gemenskap, och enligt en del människor var de också utanför Guds gemenskap. Men dessa tio spetälska hade hört talas om Jesus. På något sätt hade de förstått att han var annorlunda. Det han talade om berörde dem och de ville också få höra om Guds kärlek och de ville bli berörda av Jesus – de ville bli friska, få umgås med människor, få möta Gud.

De stod nu på avstånd och ropade: ”Jesus, mästare, förbarma dig över oss”. Jag kan höra förtvivlan och längtan i deras röster. De var desperata. Jesus stannade och såg på dem med kärlek. Jesus ser på alla människor med kärlek. Så sa han till dem: ”Gå och visa upp er för prästerna!” Det var nämligen så att de spetälska skulle visa upp sig för prästerna om de hade blivit friska – prästerna skulle undersöka dem och om de fann att de var friska från sin sjukdom fick de åter bli en del av samhället och de fick åter tillgång till synagogorna där man bad eller till templet i Jerusalem där man fick offra djur för att försona sig med Gud. De tio gav sig i väg till prästerna – och vi kan föreställa oss deras förvirrig och förvåning när de på väg till prästerna fick se hur alla deras sår började läka. Vi kan föreställa oss glädjen och förvirringen som uppstod då prästerna förklarade de tio för friska och gav dem tillåtelse att leva normala liv igen.

Men trots all denna glädje verkade det som nio av de tio glömde vem som hade gett dem det nya livet. De var så uppfyllda av sig själva att de begav sig ut i samhället och hade snart glömt sitt lidande. Kanske tänkte de att det var självklart att de nu var friska. Det är ju så lätt att vi glömmet...

Men en av de tio återvände till Jesus. Denne man hade förstått att det var Jesus som var källan till hans nya, friska och hela liv. Det var Jesus som hade upprättat honom och gett honom människovärdet tillbaka – det var Jesu kärlek till som var källan till det helade och friska livet. Och evangelisten konstaterar kort att han var samarier – d.v.s. han tillhörde inte Guds utvalda folk, men hade ändå fått del av de löften som Gud gett folket. Att han var samarier var ett

tecken på att Jesus kärlek inte bara rörde Israels folk – utan alla människor – också oss som bor här uppe i detta kalla land som vi kallar Sverige.

Och det är just detta som är så stort för oss kristna – att Jesu kärlek och omsorg också handlar om oss – om dig och mig. Också vi kan ju leva i ett utanförskap i detta samhälle – vi kan vara sjuka, ensamma, mobbade, udda, konstiga – människor kan behandla oss illa, tycka att vi borde fara dit pepparn växer. De kan skada oss och på olika sätt förstöra våra liv. Men hur våra liv än ser ut så kan vi i vår nöd få ropa till Jesus: ”Jesus, mästare, förbarma dig över oss!” Och han hör oss.

I våra Gudstjänstfirande gemenskaper är det många av oss som på olika konkreta sätt blivit berörda just på detta sätt; Jesus har gett upprättelse. Ibland ha människor blivit friska, ibland har trasiga relationer blivit återupprättade, ibland har människor fått tillbaka sin livsgnista och en upprättad syn på sig själv. Plötsligt har man förstått vem Jesus är – och man har förstått vem man själv är: Guds älskade barn – Gud har inte glömt oss fastän vi ofta gör onda saker och glömmer honom.

Tydligast blir Guds kärlek vid Jesu kors. På något sätt kan man säga att sammanfattningen av Guds kärlek och Jesus liv finns att finna just vid korset. En kyrka utan ett krucifix – en bild där vi kan se den kostfäste Jesus – är ett ofullständigt kyrkorum. Det är den korsfäste Jesus som är centrum i den kristna tron. Det är där vi kan se rakt in i Guds blödande fadershjärta.

På korset sker något som väldigt svårt för oss att förstå med våra hjärnor: Gud försonar hela världen med sig själv! Det betyder att allt ont som jag gjort och kommer att göra, läggs på Jesus och han får dö med det på korset. Det betyder att allt ond jag gjort blir bortlyft från mig och förlåtet av Gud själv – han tar på sig det onda jag gjort. Detta betyder att när jag lever nära Jesus – ”i honom”, som vi brukar säga, så lever jag upprättad och förlåten. Jag är liksom de tio spetälska friskförklarad, helad, myndiggjord i Guds ögon. Det betyder att all min inre skam och skuld är borttagen – jag är fri!

Detta kan inte förstås med hjärnan – det måste levas. Och det är just det som är det kristna livet – att öva sig att leva i den frihet som Jesus ger oss. Den upprättelse Jesus ger oss – den kärlek som Jesus ger oss.

Denna kärlek gäller alla som vill ta emot den. Det gäller mig, mina vänner, mina fiender – alla. Det betyder att jag måste lära mig älska alla såsom Gud har älskat mig.

Genom dopet har vi fått del av Guds kärlek på ett särskilt sätt. Genom vårt dop har vi blivit inbjudna till den innersta gemenskapen med Gud där vi får kalla Gud för far och Jesus för vår bror och mästare. Genom dopet är vi indragna i

Guds familj och vi får ta emot honom genom Bibelns ord, genom nattvardens sakrament, och genom varandra. Församlingen kallas ofta för Kristi kropp – vi är till för varandra som de olika delarna i kroppen är till för de andra delarna.

Att leva sitt liv nära ordet, nära nattvardens gåvor, nära gudstjänsten och nära Guds församling – det är att tillhöra en av de tio som återvände till Jesus.

Det är något särskilt med den här tionde personen. När han återvände till Jesus som gjort honom frisk fick han ett löfte. Jesus sa åt honom: ”Stig upp och gå. Din tro har hjälpt dig!”. – Din tro har hjälpt dig? Vad betyder det? Ordet hjälp betyder i detta sammanhang också räddat. – Din tro har räddat dig!

Det Jesus syftar på är att eftersom mannen återvänt till livets källa, d.v.s. Jesus, skall han inte bara få del av Guds rike här i världen utan också i evigheten. De nio såg bara till sitt eget och glädde sig över detta. Men den återvändande mannen verkar ha förstått att Jesus inte bara var en helare i största allmänhet- det var något mer med Jesus. Och han hade rätt. Jesus var vägen till det eviga livet – livet med stort L.

Det är därför vi kristna ständigt återkommer till gudstjänsten, nattvarden, Guds ord och gemenskap, för vi har sett att här är Jesus, här är källan till liv. Det eviga livet mitt i denna värld som på många sätt är så skadad och förstörd – här finns Jesus sa om sig själv: Jag är vägen, sanningen och livet. Följ mig.

Vi kristna är kallade att följa Jesus. Jesus har mer att ge – han vill ge oss livet med stort L. Gör som den tionde mannen – återvänd ständigt till Jesus. Då skall, hur ditt liv än ser ut, lovsången i ditt inre mer och mer bli lik den ständiga lovsång som änglarna och alla de heliga ständigt sjunger kring guds tron i himmelen. Och när detta livet tar slut får du fortsätta sjunga den i evigheternas evighet. Det är detta som vi tacka för i dag på tacksägelsedagens högtid.